No. 26. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 1 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien, worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Men leest het volgende artikel in den *Tydgenoot* No. 84.

« In de *Goessche Courant* van 9 Februarij ll. wordt het gerucht vermeld, dat de voorname schrijver in de *Vlissingsche Courant*, die, vroeger hevig opposant, daarna gematigder, onlangs zelfs ministerieel scheen, de redactie van het *Nieuwsblad* op zich zoude genomen hebben. Het ligt der natie nog te versch in het geheugen, dat de heer Roest van Limburg door de regering is overgehaald, om voor het nationaal belang te gaan reizen, dan dat eene refutatie van dit gerucht niet zeer wenschelijk zoude zijn, of althans eene stellige verklaring in de *Staats-Courant*, dat de regering de redactie van het *Nieuwsblad* niet ondersteunt. Gaarne erkennen wij, dat het *Nieuwsblad* in de laatste weken beter geschreven wordt dan vroeger, en dat de toon minder vijandig wordt tegen de dagbladen, die de Ministers niet altijd prijzen; maar dit alles belet ons niet, het uiten van ons gevoelen, dat de regering, indien zij direct of indirect mogt hebben medegewerkt, om de redactie van het *Nieuwsblad* te ondersteunen met den afval van een onafhankelijk dagblad, eenen dwazen stap gedaan heeft, omdat zij daardoor meer in de publieke opinie zoude verliezen, dan zij door eene verbeterde redactie van het *Nieuwsblad* winnen kan.

« Voorts deelen wij het gerucht mede zonder voor de waarheid in te staan. Wij zijn bereid het in te trekken, zoo het onwaar is. Wij moeten er echter bijvoegen, dat de *Goessche Courant* een gemoedelijk blad is, dat niet vijandig is aan de regering, en dat voorzeker tegen zijne gewoonte zoude handelen, zoo het geruchten mededeelde, zonder eenigen grond."

De steller van dit artikel wil daarin blijkbaar op den publieken schrijver de spreuk toepassen: » *Eens burgemeester, altyd burgemeester*;" of anders: » *eens opposant, altyd opposant.*" Maar dat is iets, waaraan de schrijver in de *Vlissingsche Courant*, waarop men het oog heeft, zich maar zoo niet verkiest te onderwerpen. Dat kon gaan, wanneer hij geopposeerd had, *om* te opposeren; maar dan had hij waarlijk zijn tijd wel nuttiger kunnen besteden. Hij had hiermede iets anders op het oog, en die dit uit zijn schrijven niet heeft opgemerkt, dien mag hij niet hopen, er op eene andere wijze van te zullen overtuigen. En datgene wat hij beoogde? Zou hij het volgende durven opnoemen: de bestaande gebreken in den gang der regering aan te wijzen; het heilloze van het vroeger gevolgd wordende stelsel aan te toonen; op het aannemen en toepassen van echt constitutionele beginselen aan te dringen; elken staatsburger in zijne waarde als zoodanig te doen waarderen; de verdienste te doen huldigen waar zij bestaat; meerder burgerzin, gevoel van nationaliteit te wekken, en door dat alles en nog meer het gemeenschappelijk belang van land en volk te bevorderen? Maar, goede hemel! hoe zou *die* schrijver zóó iets hebben kunnen bedoelen? hij is immers nu *ministerieel*. De *Arnhemsche Courant*-zelve meent het te moeten gelooven, en wie zou er nu nog aan twijfelen?

» Men vermeldt, zegt de *Tydgenoot*, het gerucht, » dat de voorname schrijver in de *Vlissingsche Cou-* » *rant*, die, vroeger hevig opposant, daarna gema- » tigder, onlangs zelfs ministerieel scheen, de redactie » van het *Nieuwsblad* op zich zich zoude genomen » hebben."

Welk een ontzettend wispelturig mensch is die schrijver dan!

Dat hij eerst hevig opposant was, dat ontstond niet daaruit, dat hij telkens hevig verontwaardigd was, over de verregaande misbruiken welke hij zag en vernam; over het niet zelden met voeten treden der grondwet en der wetten; over de wijze, waarop met 's lands penningen werd omgesprongen; waarop de ambten werden begeven; enz. enz. Dit alles toch bestond *niet*. Hij was dus maar *hevig opposant*, — voor de aardigheid. Toen hij later *gematigder* werd in zijne oppositie, was dit niet, omdat de misbruiken verminderden, de grondwet meer eene waarheid werd, de wetten iets meer beteekenden, de financien geen doolhof meer waren, mannen van andere beginselen aan het roer van Staat kwamen, bij elk Departement aan noodzakelijke verbeteringen met ijver gearbeid werd, gelet werd op gegronde bedenkingen, al kwamen die ook van den kant der oppositie, enz. enz., wel neen, dit een en ander was de oorzaak *niet*; want dat alles bestond niet. Hij werd slechts meer gematigd — voor de aardigheid. Toen hij eindelijk ministerieel scheen, was dit niet, omdat hij vertrouwen had gekregen in de bedoelingen, beginselen en handelingen der Ministers; omdat hij hen met ijver zag streven naar talrijke verbeteringen; omdat hij hen zag tegen werken, waar hunne pogingen voor het belang des lands, in zijn oog medewerking verdiend hadden; omdat hij zag, dat niet bij hen de schuld lag van den tragen vooruitgang; omdat hij bemerkte, dat veelsoortige opposities in het land, ieder met onderscheidene, uiteen loopende inzigten en bedoelingen, de openbare opinie van lieverlede op een dwaalspoor bragten en in den grond bedierven; het vertrouwen ook op de verbeterde regering ten eenemale ondermijnden; de zaak des lands als wanhopig deden voorkomen, terwijl zij het niet was; het herstel eensklaps en op eene wijze verlangden, welke niet kon gevolgd worden; datzelfde herstel alleen van de Ministers vorderden, zonder te herinneren aan hetgeen *iedereen* in den Staat verpligt is, daartoe bij te dragen; de verhooging der lasten voorstelden, als gevolg der fouten van de Ministers, van hunnen tegenzin aan bezuiniging, niet als onvermijdelijk gevolg van de omstandigheden, onder welke zij het bestuur in handen namen, van die, welke nog later ontstonden en hun hunne reeds zware taak nog moeijelijker maakten; dat alles was de reden *niet*, want het bestond niet. Hij wilde de Ministers met zijne zwakke krachten slechts ondersteunen, slechts verdedigen, waar hij hen op den goeden weg vond, — voor de aardigheid.

Grondige, deugdelijke beweegredenen, aan het belang des vaderlands ontleend, had hij niet.

Teregt is het dus, dat men den voornaamsten schrijver in de *Vlissingsche Courant* voor een wispelturig mensch, voor eenen man zonder beginselen, voor eenen *weerhaan* aanziet, wien het lot des lands zóó weinig ter harte gaat als dat van een' dooden visch; ja die men zelfs welligt nog daarenboven mag verdacht houden van baatzucht, van het verlangen naar een ambt, omdat hij anders niets omhanden had, te huis niets te verdienen vond, geen eten had; wie weet het?

En dan nog zijne onbeschoftheid, om in het land te blijven, om te willen *voortgaan* met schrijven, nu hij *ministerieel* geworden is! Een Roest van Limburg ging voor het minst nog op reis, toen *hy* geene reden meer vond om te opposeren. Hij ondersteunde voor het minst die onbekwame, die kwaadwillige, die niet vooruit willende Ministers niet. Hij rustte, zoo als men zegt, op zijne lauweren.

Maar *dit*, hier, is afschuwelijk! Deze schrijver heeft zulk een stalen voorhoofd, dat hij hun, die hem wantrouwen, nog durft toeroepen: » gij moogt » mij uit mijne werken oordeelen;" dat hij, kennende de publieke opinie, en de wijze, waarop men voortgaat haar te leiden: kennende de denkbeelden, welke de Nederlander hecht aan personen, die zich er toe zetten, de regering te verdedigen, zelfs ook dáár alleen waar zij gelijk heeft; kennende het gemak, om, bij eenen hoogst ongunstigen toestand des lands en eenen zwaren druk des volks, gansche dagblad-kolommen te vullen met klagten, met aanmerkingen, met beschuldigingen en af(k)euringen, en de moeijelijkheid, om het den Nederlander in een blad, dat hij voor ministerieel houdt en dat hij daarom bijna niet lezen wil, duidelijk te maken, dat dit alles overdreven, zeer overdreven is; dat de duivel zoo zwart niet is, als men hem afschildert; dat er hoop op redding is, mits men gered wil worden, en daartoe wil medewerken; dit alles te weten, te kennen, en dan nog, — gestempeld, zoo als hij, met den naam van ministerieel, van ongekochte welligt, in het land te durven *blyven* en *schryven*, dit gaat te ver; dit is de onbeschaamdheid ten toppunt gedreven: dit bewijst, dat de man geenen den minsten prijs stelt op het behoud der achting zijner medeburgers, zoo hij die misschien ooit heeft kunnen verwerven.

En zie dan ook maar eens, dadelijk na zijn ministerieel worden, de volslagene omkeering in zijne wijze van denken en handelen! Hij schrijft nu tegen de oppositie-bladen, wanneer hij meent dat zij in dwaling zijn en verschoont zelfs hierin het veel gelezene *Handelsblad* niet. Zoo iets durfde de hevig of gematigd opposerende *Vlissinger* vroeger immers niet bestaan? Hij doet het opmerken, wanneer deze of gene Minister onverdiend gehavend wordt. Te vergeefs zal men immers in den *Vlissinger* van onderen datum naar een voorbeeld hiervan zoeken? Hij herinnert de behoefte aan een meer gelijkmatige verdeeling der belastingen, den te zwaren druk, waaronder de nijvere middelstand en de minvermogende klasse zuchten en verdedigt daarom de maatregelen, welke hem voorkomen geschikt te zijn, om den staat onzer financien te verbeteren, zonder de genoemde klassen nog meer te drukken, en zonder aan eenigen rijke eenig gevoelig bezwaar op te leggen. Hoe lijnregt is dit in strijd met hetgeen hij vroeger in den *Vlissinger* deed! Hij geeft wenken, dat de regering *alleen* niet kan; dat, zoowel de mannen, die mede de staatshulk helpen besturen, als ieder ander moeten medewerken, om die hulk in veilige haven te brengen. Durfde de *Vlissingsche Courant* vroeger wel zoo iets verlangen? Vond zij wel ooit, dat Staten-Generaal, Provinciale Staten enz. enz. eenigen aandrang, eenigen prikkel tot vooruitgang noodig hadden? Hij beweert, dat eene welmeenende oppositie allezins heilzaam zijn kan, zelfs dan nog, wanneer zij *ter goeder trouw dwaalt.* Oordeelde de man vroeger in den *Vlissinger* ook alzoo? Hij wil dat de handel meer ondernemen, de kapitalisten meer geld in takken van binnenlandsche nijverheid beleggen, en den arbeid, de landontginning, de verbetering van communicatien enz. aanmoedigen en ondersteunen zullen; dat men in de steden de plaatselijke nijverheid, de geschiktheid in handwerken meer zal ontwikkelen en volmaken. Strijdt dit niet volkomen met hetgeen de *Vlissingsche Courant* vroeger altijd wilde? Hij tracht op te wekken tot echte burgerzin; tot meerdere toenadering tusschen den staatsburger en den staatsburger, opdat geen drukkend, geen kwetsend verschil, geene zorgvuldige algeheele afscheiding van standen voor de nationaliteit, voor de vaderlandliefde doodelijk worde. Zou de *Vlissinger* zich vroeger iets dergelijks hebben durven onderwinden, zich met zoo iets hebben willen afgeven? Hij tracht, zoover zijn vermogen strekt, gezonde begrippen van staathuishoudkunde te verspreiden; de hoofdoorzaken der allerwege toenemende armoede te doen in het oog springen. Stelde de *Vlissinger* zich vroeger ook iets dergelijks ten doel? Hij verdedigt de bevoegdheid der Staten-Generaal, tot het uitoefenen van invloed tegen mogelijk misbruik van de praerogatieven der kroon door de Ministers, wanneer hij of bij *Tydgenoot* of bij schrijvers in andere bladen, eene strekking bespeurt, om die bevoegdheid al te zeer in te krimpen. Was de *Vlissingsche Courant* vroeger ook zóó gezet op de best mogelijke waarborgen tegen ministeriele willekeur?

Al de vragen, welke wij daar stelden, moeten immers ontkennend worden beantwoord? en blijkt daaruit dan niet onwedersprekelijk, dat de schrijver die men heeft willen aanduiden en daardoor dwingen, om zich te verantwoorden, een *afvallige* is van zijne vroegere beginselen? dat hij nu lijnregt het tegenovergestelde doet van hetgeen hij vroeger deed? niet meer het belang des lands voor oogen heeft, maar alleen dat der Ministers? Dat alles is immers zonneklaar, even als dit, dat al wilde hij ook nu nog aan het goede voor land en volk medewerken, hij dit veel minder zal kunnen, nu hij het brandmerk van ministerieel ontvangen heeft, dan toen hij, als hevig of gematigd opposant, zijne artikelen, in dien geest, in de alom gelezene *Vlissingsche Courant* deed plaatsten?

En nu de regering! Zij ondersteunt meent men een blad; en ziedaar, zij gedoogt, dat zulk een weerhaan, zulk een man ontbloot van alle beginselen, zulk een onverschillige omtrent het lot van zijn vaderland, van zijne medeburgers, in *zulk* een blad, de bedoelingen, de handelingen der Ministers komt verdedigen; zij gedoogt, dat een vroeger onafhankelijk schrijver afvallig wordt, en tegelijk het blad, waarin hij schreef. Welk eene smet voor de regering in de publieke opinie, terwijl nog de zaak van eenen Roest van Limburg zoo versch in geheugen ligt! Het is een diefstal jegens de onafhankelijke pers aan de ministeriele pers toegelaten, welligt bevorderd! Dat de weerhaan zich gedwee heeft laten stelen, zijne onafhankelijkheid, zijne beginselen ten offer gebragt, als een schaap gegaan is en gaan zal, waar

men hem leiden wilde, of verder verkiest te leiden; dit alles is immers middagklaar, onwedersprekelijk? Hoe zou hij anders kunnen?

Maar tot straf zal dan nu ook de regering biechten. Zij zal in de *Staats-Courant* te verklaren hebben, of zij het *Nieuwsblad* ondersteunt of niet ondersteunt. In het eerste geval zelfs, zal zij niet kwaad doen er bij te voegen, *hoe* zij ondersteunt, met goud of met zilver, met inlichtingen, met gunsten, of met beloften. Zij is dit aan de natie verschuldigd, nu zij alweder een schaap van de oppositie gestolen heeft. Zij mag, zij moet zich niet doen ondersteunen door mannen, die eenmaal oppositie gevoerd hebben: »*Eenmaal opposant. altyd opposant.*" Door eenmaal opposant in een dagblad te zijn geweest, heeft men voor altijd het radicaal verloren, de regering te mogen dienen. Zoo iets mag men over het hoofd zien bij eenen Minister. Bij den overgang van een lid der Staten-Generaal van wantrouwen tot vertrouwen in de regering, van de oppositie tot de inzigten der Ministers, kan *dit* uit beginsel geschieden. Hier geldt niet de spreuk: »*eens* opposant in de Kamer, *altyd* opposant."

Maar een dagbladschrijver al was hij zulks ook maar geweest »voor de aardigheid!" Neen, deze mag niet, van eenen bestrijder, een helper, een voorstander der regering worden, al veranderde dan ook de orde in de gansche schepping! Bij *hem* kunnen hiervoor geene geldige, geene deugdelijke beweegredenen bestaan, alleen strafwaardige, verachtelijke. En daarom zal nu de regering biechten; en zij onthoude zich wel, daaraan minder dan twee volle kolommen in de *Staats-Courant* toe te wijden! Anders vreeze zij de publieke opinie, die niet gedoogen wil, dat de regering toelate, dat zij ondersteund en verdedigd worde op eene andere wijze, dan aan de dagbladen der oppositie welgevallig is. Zou zij zich eindelijk niet op die wijze kunnen gaan vermeten, alle opposanten tevreden te stellen, tot hare vrienden te maken? en bestaat hier zelfs geen gevaar voor, wanneer zij hare daden, hare bedoelingen aan het publiek en aan de opposanten-zelven zoo maar van lieverlede meer duidelijk doet maken, en wanneer het dan eindelijk aan allen gaat bewezen worden dat de regering waarlijk het goede werkt en het goede wil, *zooveel Zy maar immers kan?* Zou dit niet geheel en al den weg zijn afgesloten voor het genoegen van eene krachtige, grondige en bondige oppositie te bezitten; en welk geluk dan langer voor het land? Neen, waarlijk *de Tydgenoot* moet gehoor vinden. De regering moet zich wegens eene zoo ongehoorde daad, zoo zij die heeft toegelaten, verantwoorden, opdat zij, schuldig bevonden wordende, daarvoor naar verdiensten kunne worden gestraft!

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

NAPELS, 11 Februarij. Prins *Albert* van Pruissen zal zich van hier naar Malta en Alexandria inschepen, en eene reis door Egipte ondernemen.

— Zaturdag ll. is een bark met 30 personen, gedeeltelijk landlieden, van Pozzuoli naar Ischia vertrokken en door een storm overvallen, waardoor het vaartuig met al de manschap is te gronde gegaan.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 18. Februarij. In den achtermiddag van den 11. dezer gaf een bejaard man met grijze haren zich bij de politie aan, als de moordenaar van eenen 12-jarigen knaap. Hoewel men deze verklaring voor eene fabel hield, nam men toch de man in arrest en deed onderzoek naar hetgeen hij had aangegeven. Inderdaad, in de kelder van het huis N°. 9, in de Bisschofsstrasse lag een stervende knaap met verbrijzelde hersenpan; naar het hospitaal gebragt zijnde, gaf den jongen weldra den laatsten snik. Uit de verklaring van den misdadiger bleek, dat hij den knaap bij zich in den kelder had gelokt en eenig speelgoed op den grond had geworpen, dat hij, terwijl het kind bukte om dit op te rapen, aan hetzelve verscheiden slagen met het achtereinde der bijl, welke hij in de linkerhand hield, zijnde de regterhand lam, had toegebragt, derwijze, dat de gansche schedel gekneusd en ook de hersenen beschadigd waren. De bedrijver van dit onbegrijpelijk feit is 52 jaren oud, was vroeger meubelhandelaar en zegt de daad gepleegd te hebben uit verachting des levens, ten einde door dit middel op het schavot zijn leven te verliezen, hetwelk hij zich vroeger zelf heeft willen benemen.

— Op het landgoed Naucke, bij Oels, is den 10 Feb. in een tuin, omtrent 8 voet onder den grond, een steenen pot opgegraven met meer dan 2000 zilver stukken, uit den tijde van den 30 jarigen oorlog.

FRANKFORT 20. Februarij. Den 17 dezer is de buskruidmolen van den heer *Ritter* te Hamm, aan de Sieg, in de lucht gevlogen, waardoor eenige nabij gelegen gebouwen zijn vernield, en 2 menschen zijn omgekomen; de een werd aan stukken weder gevonden.

FRANKRIJK.

— De berigt zukwinden, welke in de vorige maand zoo menigvuldig zijn geweest, hebben aan de oudheidkundigen een niet onbelangrijk vraagstuk ter oplossing opgeleverd. Op de kust van Crozon is een wezenlijke zandberg geheel verplaatst geworden en heeft de overblijfselen van een geheel dorp met kerk en kerkhof, voor het gezigt ontbloot. Te Brest heeft men een menschenhoofd gebragt, hetwelk alle kenteekenen vertoonde als of het slechts gedurende eenige jaren in het graf had gelegen. Intusschen herinneren zich de oudste ingezetenen van Brest niet, ooit van het bestaan van dit kleine zee-Herculanium te hebben hooren spreken. Eene zeer kleine medaille, welke men voor romeinsch houdt, werd insgelijks gevonden en is in het bezit van den pastoor van Brest; zij zal welligt kunnen dienen om aan de nasporingen, tot welke deze zonderlinge ontdekking voorzeker aanleiding zal geven, tot eenigen leiddraad te strekken.

— De brieven uit Madrid, te Parijs ontvangen, zijn van den 16. Februarij. Men sprak veel over de reis en over het verblijf van den prins *Napoleon* te Madrid. De prins heeft terstond een Spaanschen taalmeester aangenomen, en alles duidt aan, dat hij voornemens is, eenigen tijd in deze hoofdstad te willen verblijven. Zijn paspoort was geviseerd te Marseille; sedert zijne aankomst alhier, is hetzelve insgelijks geviseerd geworden bij de Fransche legatie.

Men begrijpt dat de aanwezigheid van den Prins, binnen de muren van Madrid, stof geeft tot velerlei gesprekken. Hij zegt verrukt te zijn over de provincien, die hij doorreisd heeft en opgetogen over Spanje. Zal Spanje even ingenomen zijn met den prins? Reeds blaast men elkander in het oor, dat de reis van den prins eene staatkundige strekking heeft en het wel kon zijn, dat deze huwelijkskandidaat door Engeland op den voorgrond word geschoven. Doch te dezen aanzien is alles nog gissing en geheim.

— Men meldt uit Madrid, onder dagteekening van den 10. Februarij, het volgende aan de *Gazette des Tribunaux*:

Heden morgen werd in onze hoofdstad het doodvonnis voltrokken aan een der bloeddorstigste moordenaars, die ooit Spanje met schrik hebben vervuld. *Juan Martin* was slechts dertig jaren oud en reeds de hoofdman eener bende roovers die gedurende eene reeks van jaren de geesel der provincie Toledo is geweest. Het getal moorden, waarvan hij overtuigd is geworden beloopt niet minder dan dertig; maar hij heeft er voorzeker nog veel meer begaan, wanneer men in aanmerking neemt, dat hij geen zijner misdaden beleden heeft, en de instructie heeft doen zien, dat hij in eenen enkelen dag veertien personen met eigen hand heeft om het leven gebragt, alleen met het doel om hen uit te plunderen.

Als een voorbeeld van de wreedheid van dezen onverlaat, wordt gemeld, dat voorleden jaar, in de maand Augustus, hij en eenigen van zijne bende, op een der groote wegen van de provincie Toledo, eenen inwoner der stad van dien naam aanhielden en naar het naburig gebergte sleepten; daar eischten zij van hem eenen losprijs van 3000 piasters, en daar hij slechts weinig geld bij zich had, dwongen zij hem, eenen brief aan zijne vrouw te schrijven, waarin hij haar verzocht, om die som aan den brenger af te geven. Vervolgens sloot *Martin* hem in eene spelonk op en liet hem daar acht en veertig uren zonder voedsel.

Den derden dag, des morgens vroeg, kwam het antwoord aan. De vrouw van den ongelukkige had slechts 150 piasters van de gevraagde 3000 kunnen bijeenbrengen. *Martin* liet nu zijnen gevangene voor zich komen, en begon hem het vleesch met gloeijende ijzers te branden; vervolgens liet hij hem tot aan den hals in eenen put begraven, zoo dat zijn hoofd aan de stralen eener brandende zon blootgesteld bleef. Niet te vreden met deze marteling, liet hij hem ook die van *Tantalus* ondervinden, want telkens wanneer zijn slagtoffer, dat door eenen brandenden dorst verteerd werd, om drinken vroeg, liet hij een glas met frisch water aan zijne lippen brengen, maar op het zelfde oogenblik weder wegnemen.

Na den man op deze wijze gedurende acht volle uren gemarteld te hebben, brak hij hem met ijzeren knijptangen een voor een de tanden uit, onder welke laatste marteling de ongelukkige bezweek. De bloeddorstige wreedheid van *Juan Martin* heeft hem geen oogenblik verlaten. Meermalen betuigde hij in de gevangenis zijn leedwezen, dat hij niet meer menschen had om het leven gebragt. Eergisteren nog, had hij middelen tot ontvlugting in het werk gesteld; het was hem gelukt, zijne ketenen door te vijlen, en hij had met eenige zijner vrienden van buiten de afspraak gemaakt, dat zij in eene naburige straat eene vechtpartij zouden aanrigten, opdat terwijl de soldaten van de wacht zich derwaarts zouden begeven, hij inmiddels kon ontsnappen; gelukkiglijk is dit komplot bij tijds ontdekt.

Juan Martin heeft den weg van de gevangenis naar de strafplaats te voet afgelegd, zonder ophouden hen, die hij zijne vijanden noemde, vervloekende. Alle aanmaningen van den geestelijke, die hem vergezelde, waren vruchteloos en hij is als een verstokte boosdoener den dood ingegaan.

BELGIE.

— Het schip de Louise Marie zal binnen weinige dagen Ostende verlaten, om naar de nieuwe kolonie St. Thomas, in Guatimala, te stevenen. De heer *Simons*, directeur van de onderneming, zal zich, met de, onder zijne bevelen staande ambtenaren, aan boord bevinden. De onkosten van dezen eersten stap naar het doel, dat zich de maatschappij van kolonisatie voorstelt, bedragen meer dan 500,000 fr.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 24. Februarij. Z. M. Koning *Willem Frederik*, graaf van Nassau is in zoo verre hersteld, dat er geene ziekte-berigten meer worden bekend gemaakt.

VLISSINGEN, den 28. Februarij. Wij vernemen dat de heer predikant *J. R. de Bruine*, te Balk, voor de onlangs op zijn-eerw. uitgebragte beroeping naar hier heeft bedankt.

— De berigten uit den Haag melden, dat de sectien voorloopig met het onderzoek van de ontwerpen van wet nopens het budget.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel: »Het regt van successie in de regte lijn," in ons volgend N°.; wij houden ons tot den ontvangst van meerdere bijdragen van den kundigen Schrijver aanbevolen.

— De musiekale Helikon in opschudding, zal zoo spoedig mogelijk geplaatst worden.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28 Februarij. Sedert den 25 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Hoop op Welvaart, G. W. de Vries, Odensee, garst; de Phoenix, J. H. Ludwigsen, Skir, hout; The Burlington, A. Hamg, Cowes, katoen; Roelfina, J. Pronk, Luding, B. Paran, beide Greiffswald, garst; de kleine Gerry, S. J. Schulte, St. Petersburg, wol; Minerva, C. Visser, Fenna, J. J Schoon, beide Bremen, tarwe; Familien, H. Olsen, Udewalle, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Kroonprins Frederik, H. Goldmann, Sorshwinkel, F. Simons, beide ballast, Avontuur, La Camille, L. Caban, zink, Havre de Grace; Franlescus, F. Elmoortel, stukgoed, Marseille; Margaretha, N. Tries, ballast, New-Castle; Catharina, N. Hansen ballast, Christiaanzand; de Karel, H. Nieberding, Gibraltar Josephine, J. Hodges, Mathangas, beide stukgoed; de Eendracht, C. Faaks, suiker, Bremen; La Reine, R. Jansen, vlas, en schofs, Hull; Industrie, H. Schultz, Memel, The Meredien, J. Williams, New-Orleans, Lyren, W. Gardwin, Liverpool, X en L J. Hind, Liverpool, One en All, R. Bakenshard, Liverpool, alle ballast; Albert, J. van Borkum, suiker, Hamburg.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.